בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"ז בכסלו תשע"ב (13 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הדף הפעם מתמקד על אירועי היום בלבד (בע"ה יצא דף נוסף מחר...).

היום, בעצרת האו"ם, **הצביעו על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות** – האחת יהודית והאחת ערבית, אור ליום טו"ב [בגמטריא, **17**] – **י"ז בכסלו** תש"ח (1947-5708), שהוא **כ"ט בנובמבר** למניינם. סירוב המחנה הערבי להשלים עם קום מדינת ישראל לא החל באותה שנה ואף לא נסתיים בהסכמי הפסקת האש שנה פלוס לאחר מכן. ר' את הדברים שאומר כאן שגריר ישראל באו"מ לשעבר, פרופ' דורי גולד:

מי שחושב כי החלטה 181 של העצרת הכללית של האו"ם - תוכנית החלוקה - מכ"ט בנובמבר 1947 היא עניין להיסטוריונים בלבד, אינו ער לתפקיד שהחלטה זו עדיין משחקת בתהליכים מדיניים בשנים האחרונות. כשגריר ישראל באו"ם ב-1999, הייתי צריך להתמודד עם הניסיון של נציגי אש"ף להחיות את הפרמטרים הטריטוריאליים של החלטה 181 ולהחליף את החלטת מועצת הביטחון 242 מנובמבר 1967 בהחלטה זו.

הכל התחיל ב-1 במארס 1999, כאשר שגריר גרמניה בישראל, כנציג האיחוד האירופי, שלח מסר למשרד החוץ הישראלי. במסר טען השגריר כי האיחוד האירופי מאשרר את עמדתו הידועה בדבר מעמדה הייחודי של ירושלים כ"גוף נפרד" (Corpus Separatum). ביטוי זה לקוח מהחלטה 181 ועדיין משפיע, ככל הנראה, על חשיבתן המדינית של מדינות אירופיות מסוימות, המאמינות עדיין כי בסופו של דבר ירושלים צריכה להיות עיר בינלאומית. בתוך ימים ספורים צוטט אחד ממנהלי המשא ומתן מטעם הפלשתינים, אבו עלא, בעיתון הרשמי של הרשות הפלשתינית, "אל-איאם", באומרו כי המכתב האירופי "מאשר שירושלים על שני חלקיה, המערבי והמזרחי, היא אדמה כבושה", כך נכתב בעיתון...
[למאמר המלא ללחוץ כאן]

ו**היום** גם -
בשנת תשנ"ה (1994), התחלנו את פרוייקט "**הדף היומי לתולדותנו**" במתכונת המקורית שלו - ועם הדף של היום אנו, בשעה טובה, נכנסים לשנה ה-**18** שלו. ויום זה הוא באמת יום טוב ליהודים, כי לראשונה אחרי 2000 שנות גלות, בחסדי ה', עם ישראל זכה להסכמת אומות העולם שיוכל לחזור הביתה!

"טוֹב לְהֹדוֹת לַה' וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן." [תהלים צ"ב 2]

בזכותכם הגענו עד הלום, ובזכותכם ובע"ה נמשיך להתפתח ולגדול. תודה רבה!

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

במאמר הנ"ל התייחסות לשאלה – למה? למה עם ישראל נבחן בכל-כך הרבה נסיונות למשך דורי דורות?

של מי הארץ...?

פרשת השבוע, פר' "וישלח" שאותה קראנו בתורה השבת, עוסקת במספר אירועים קשים ש"נופלים" על יעקב אבינו כאשר הוא חוזר לארץ אחרי 20 שנה בבית [ה]לבן. אם פר' "לֶךְ-לְךָ" מתארת את העליה ארצה של העולה החדש הראשון, אברהם אבינו, אזי אפשר לומר כי פר' "וישלח" היא הפרשה של עליית ארצה של ה**תושב-חוזר הראשון**, יעקב אבינו. וכידוע לנו, עליה היא דבר אחד, קליטה זו דבר אחר.

"עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם..." [פרקי אבות פרק ה' משנה ד']

לזה אפשר להוסיף כי גם יצחק גם יעקב גם כלל עם ישראל נתנסו בנסיונות אין ספור במשך הדורות ובמידה זו או אחרת עמדנו בכולם עד (וכולל) הדור הזה האחרון. אך ... למה? למה הם וכן אנחנו זקוקים

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום אך שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"ז בכסלו תשע"ב (13 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לנסיונות הללו? בוודאי אין זה בא מתוך קללה, חלילה; אדרבה - "חביבין ישראל שנקראו **בנים** למקום [להקב"ה], חיבה יתרה נודעת להם שנקראו בנים למקום, שנאמר: **"בנים אתם לה' אלוקיכם..."** [דברים י"ד 1]

אלא הנסיונות – כולל המפגש המסוכן ליעקב ומשפחתו עם מי שמוצג בתורה כאב-הטיפוס של העולם הלא-יהודי, **עשיו**; הפטירות של רבקה אמנו, של יצחק אבינו ושל רחל אמנו; ומעשה האונס של דינה להזכיר רק חלק ממה שיעקב צריך להתמודד איתו בפרשה זו – נסיונות אלה באים לא מתוך היד הקשוחה של הקדוש-ברוך-הוא, אלא מתוך חיבה, מתוך אהבה. כי הם גם באים ללמד אותנו דפוסי התנהגות כדי להתמודד גם אנו בכל התעלולים והתהפוכות של תולדותינו. פרשה זו, האחרונה בתורה שעוסקת ב"ענפים" אחרים של משפחות אבותינו, היא מעין תבנית הבאה להדריך אותנו, את עם ישראל, כדי שגם בשבילנו **"ומעז יצא מתוק!"** [שופטים י"ד 14]

כאשר ה' ית' העלה אותנו לראשונה ארצה, אחרי 40 שנות נדודים במדבר, שנות הכשרה לקראת ההגשמה, מזכיר לנו משה רבינו ש**אין זו ארץ ריקה ושממה**. אדרבה, ה' השאיר את התושבים שאותם עלינו לגרש כדי שלא תהיה כאן שממה:

"וְהָיָה כִּי יְבִיאֲךָ ה' אֱלֹקֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב--לָתֶת לָךְ עָרִים גְּדֹלֹת וְטֹבֹת אֲשֶׁר לֹא-בָנִיתָ. וּבָתִּים מְלֵאִים כָּל-טוּב אֲשֶׁר לֹא-מִלֵּאתָ וּבֹרֹת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא-חָצַבְתָּ כְּרָמִים וְזֵיתִים אֲשֶׁר לֹא-נָטָעְתָּ וְאָכַלְתָּ, וְשָׂבָעְתָּ. [דברים ו' 10-11]

אך עלולים אנו לחשוב אחרי זמן מה ש**"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה."** [שם ח' 17]

בא המשך הפסוקים להחזיר אותנו למוטב:

"הִשָּׁמֶר לְךָ, פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-ה' אֲשֶׁר הוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים." [שם ו' 12]

שני פנים יש כאן –
מחד, בזכות העמים שישבו בארץ לפנינו נכנסנו ל"בית מן המוכן".
מאידך, אם נמשיך לנסות לגור כאן יחד עם אותם העמים שכבר מלאו את תפקידם ועברה שעתם, אזי מלכודת היא, ותולדותינו הראשונים כאחרונים מלמדינו כי הדבר לא ניתן.

אך הסיבה שהוא לא ניתן, אינה נובעת משאיפות מנוגדות לנו ולהם בארץ הזו. אדרבה – אנחנו טוענים שרוצים מדינה דמוקראטית לא-דתית (בדרך כלל המילה "יהודית" מופיעה כאן אך אף אחד לא מוכן להגדיר מה זה, אזי נסתפק במכנה נמוך יותר), גם הם טוענים שרוצים מדינה דמוקראטית. אם פעם הם היו מוסיפים את המילה "לא-דתית", את זה כבר לא שומעים. שנינו מסכימים. אז מה הבעיה?
לכאורה, הבעיה היא שאנחנו מוכנים לחלק את הארץ כדי לרצות אותם, והם לא מוכנים. רוצים הם את הכל. אנחנו פשרנים, הם לא. אם כך, רק צריכים לשכנע אותם להיות פשרנים.
נשמע פשוט?

אך זו בכלל לא הסיבה לנסיון הקשה הזה לעם ישראל.
לא בגלל שאיפות דומות.
ולא בגלל שאיפות לא דומות.

אלא, יש לחפש את התשובה במעשי אבותינו.
למה חזר יעקב אבינו לארץ בכלל? היה לו בבית [ה]לבן משפחה, פרנסה, בריאות. מה היה חסר לו?

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום אך שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"ז בכסלו תשע"ב (13 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מה שחסר לו, שהוא **לא** שכח בשביל מה יש לנו את הארץ. אומרים אנו בתפילת בוקר "אתה הוא ה' אלוקינו בשמיים ובארץ ובשמי השמיים העליונים. אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון, ומבלעדיך אין אלוקים. קבץ נפוצות קוויך מארבע כנפות הארץ. יכירו ויידעו כל באי עולם כי אתה הוא האלוקים לבדך עליון לכל ממלכות הארץ."
אנחנו מבקשים מאומות העולם שיכירו בנו.
אמונתנו מדריכה אותנו לשאוף להיכרות אחרת – שיכירו את בורא העולם. לא בנו יש להכיר, אלא בהקב"ה. ואיך נוכל לצפות את זה מאחרים, אם בנו יש כוחות שטרם הגיעו להיכרות הזו...? ואנחנו תלויים זה בזה, כל ישראל ערבין זה בזה.

באים כל הנסיונות שלנו כדי להביא אותנו להיכרות הזו. כאשר אנחנו נגיע, גם הם יגיעו. וכאשר יגיעו לזה, ממילא יגיעו גם להיכרות כי "מי שאמר והיה עולם" נותן לנו גם את הארץ הזו.
כן יהי רצון, במהירה בימינו אמן.

ואם הנכם מוכנים, קוראינו היקרים, לקבל פרח ליום המיוחד והחשוב הזה, אזי קבלו נא את הפרח הבא:

בו אנו רואים תערובת הצבעים המסמלת את מאבקינו: עלי הכותרת הצהובים (דמוי אור) הצומחים מתוך עלי הגביע השחורים (דמוי חושך). יתרה מכן, כולנו מכירים את הסיפור על מי שניסה לעזור לפרפר בשעת ה"לידה" להשתחרר מתוך הגולם – יצא הפרפר פגום. הוא נזקק היה למאבק הפריצה מהגולם כדי להשלים את הכשרתו לחיים.
והמבין יבין...

בברכת שבוע טוב וכל-טוב,
ובברכת יום גשום ויום נעים!
ברכה ומרדכי ☺

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום גשום אך שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל